

Соловей

Євген Гребінка

"Хто не вгадає? я?
Оце городять небилицю!
Щоб не пізнав я Солов'я,
Щоб не пізнав сю гарну птицю;
Як тільки оком наведу,
То і вгадаю, де співака",-
Так дядькові казав небіж, Грицько Підсака.
"Ходімо, я тебе до лісу поведу,
Усякої там птиці є багато,
Та буде сором, пане-брате,
Коли б ти Солов'я ізразу не пізнав",-
Грицькові дядько одвічав.
І ось вони дійшли до гаю;
По гаєві усякий птах літає,
Щебече хто, хто свище, хто гуде,
Аж округи луна іде.

Н е б і ж
Ось, ось де Соловей! Який червоногрудий!
А дметься як, мабуть, великий пан!
Уже то неспроста в його такий жупан.

Д я д ь к о
Та годі, годі, Грицьку, буде
Ту погань, Снігиря, хвалить!
Ся птиця не співа, а як усе щебече,
Вона в гурті як-небудь засвистить;
А більше, голову похнюпивши між плечі,
Насупившись сидить.

Н е б і ж
Так цитьте лишень, ось я зараз угадаю:
Я сучий син, коли оце не він!
Увесь мов золотий, а крильця чорні має.

Д я д ь к о
Та будеш, Грицьку, сучий син:

Се просто Іволга зоветься;
Вона із саду в сад літа,
То вишні гарно об'їда,
То оббива горох, а в співи не вдається.

Н е б і ж
Так ось коли побачив співака!
Яка мальована та штучна птиця!
Вертиться, джеркотить, по дереву скака —
От се то Соловей.

Д я д ь к о
Се навісна Синиця!
І довго так небіж дурненький
Меж птицями знаходив Солов'я;
А Соловей собі сіренький
Над ним співав, сховавшись меж гілля.